

Barbora (Božena) Panklová Němcová

Nikdo, kdo s ní přišel do styku, k ní nemohl zaujmout neutrální postoj. Byla středem pozornosti. Dychtivá bytost, která od života chtěla všechno. Nekonvenční. V myšlení, v tvorbě, ve vztazích. Věřila ve svou výjimečnost, vnímala své vlohy, považovala si jich a očekávala, že za ně bude náležitě oceněna. Možná, že povolání spisovatelky byl pro ni především způsob, jak se plně projevit a vyniknout.

Barbora Němcová vyjádřila ve svém dopise přání, aby její případný životopisec nic z jejího života nezatajoval. Byla natolik sebevědomá, že jí bylo jedno, co o ní kdo bude soudit? Anebo si byla natolik jistá, že ji nikdo neodsoudí? Byla sebevědomá, i sebejistá. Soudcem svého života byla pouze ona sama. Neřídila se konvencemi, příkazy, zákazy ani autoritami. Ostatně žádné autority, které by měla následovat, neuznávala, a veškerá omezení, která by jí stála v cestě, překračovala. Těžké na tom všem bylo, že se odsoudila k tomu, aby vše nesla sama. Obdivuhodné bylo, co všechno unesla. Nikdy pod tou náloží zcela nepadla, vždy v sobě našla sílu náklad života potěžkat a poponést dál.